

ĐEŽ

BROJ 471

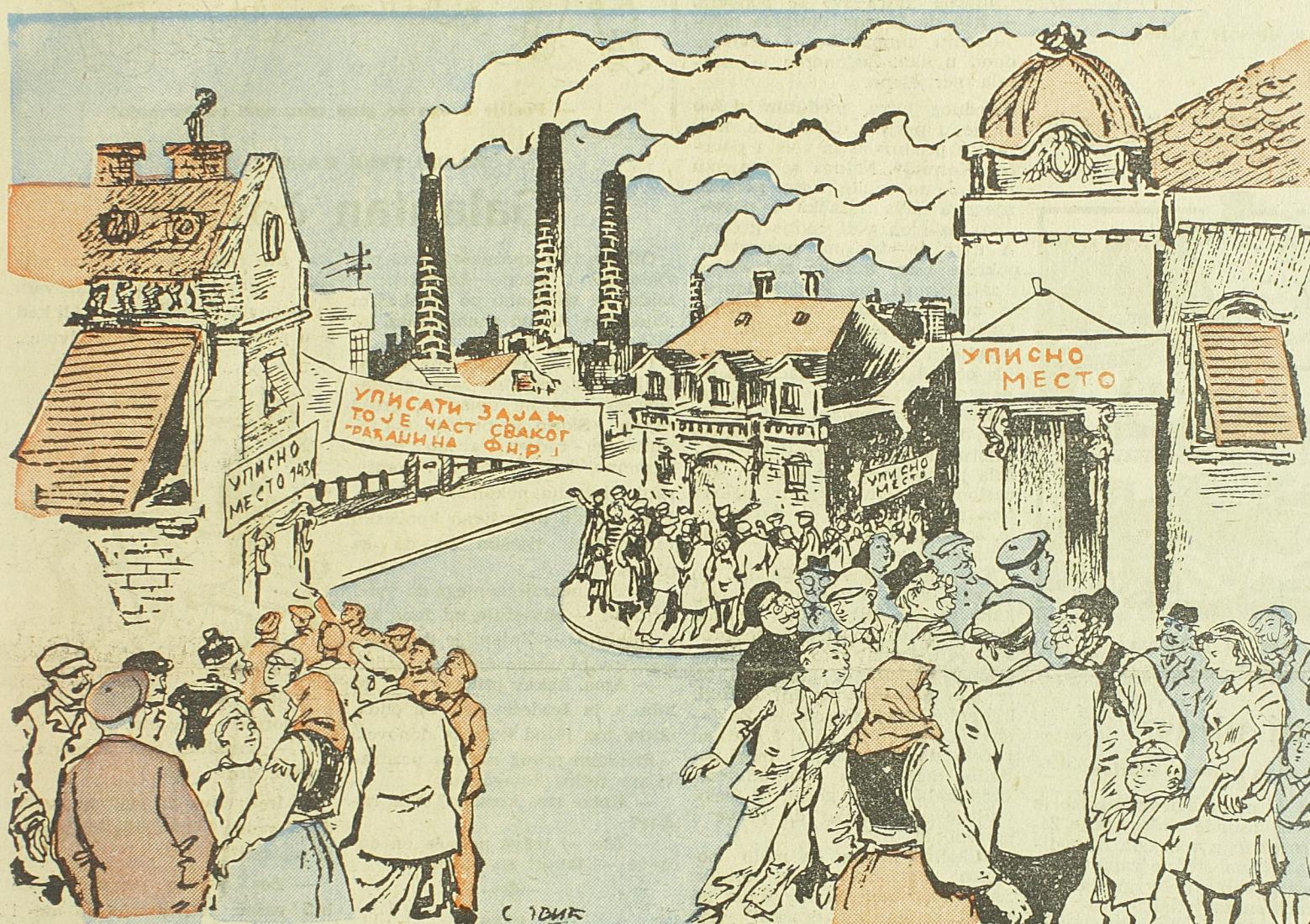
IZLAZI SVAKE SUBOTE

BEOGRAD, 10 JULI 1948

PRIMJERAK 2 DINARA

SITUACIJA U JUGOSLAVIJI

Izvjesne strane agencije javile su da je u Jugoslaviji opsadno stanje!

ŠALAJKE

Zapeli smo svojski mi —
da se žetva završi,
a prinos nam bogat biće
ljanjski nadmašiće —
šalaj!

Moj je dika veseo
jer je žito požnjeo,
na strništu on ne spava,
već ga preorava —
šalaj!

Ja ti draga moram reć'
upis'o sam zajam već,
posij'o sam lako
sijačice nove tako

— šalaj!

Kuršumlija-Priština,
to je nova istina
Aoj, diko, al' se gradi,
kad se planski radi

— šalaj!

KONCI BIROKRATIJE

Birokratija nije poštanjela u
upisivanje narodnog zajma. Pre-
ko nedjelje komisije vrše upis u
selu, ali preko nedjelje zemljorad-
nici su na njivama. U nedjelju
zemljoradnici su slobodni, ali i
komisija je slobodna. Pa ipak se
to ne podudara, kako god okreneš —
jer seljaci nemaju pravne za-
stupnike da za njih upišu zajam.

I tako je ponegdje protekla
prva nedjelja.

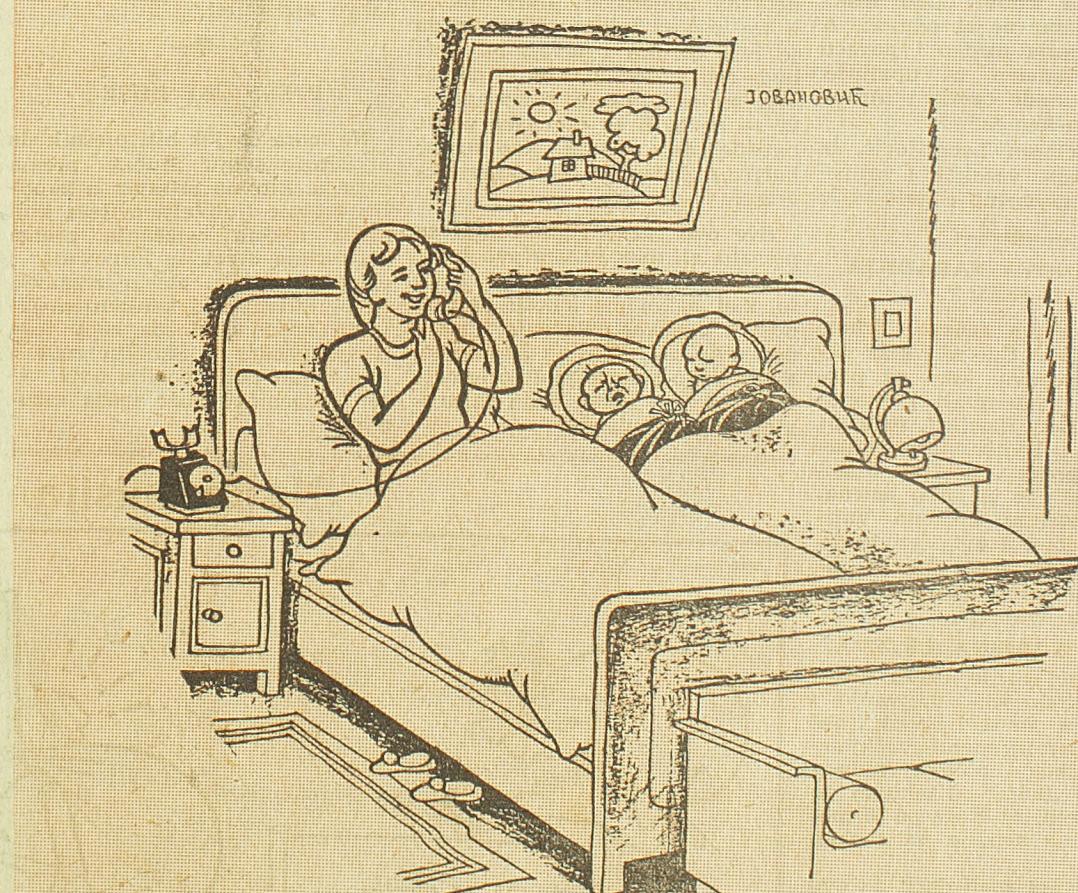
REZON I REZON

— Mislio sam da uzmem četiri obveznice pa sam uzeo jednu. Plašim se da ne omame ljetinu!

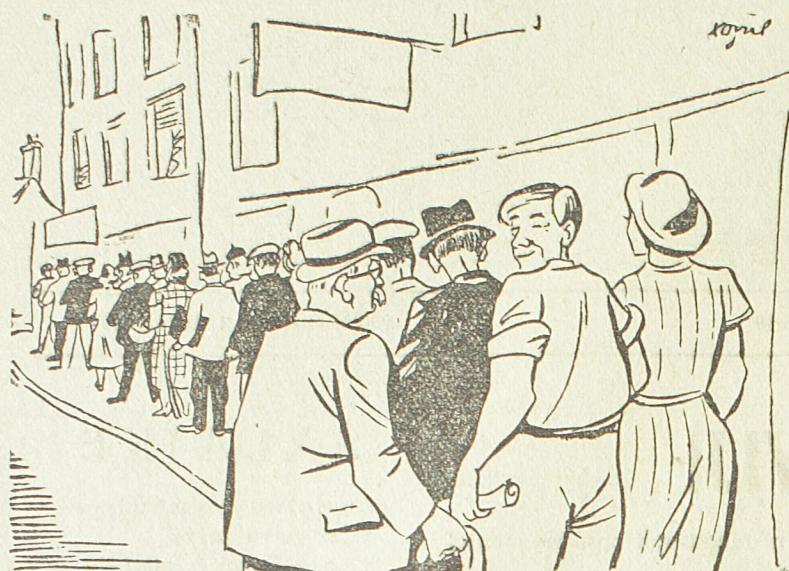
— A ja mislio da uzmem dvije, pa uzeo šest. Bojao sam se da ti ne omaneš.

Porodična računica

— Halo, Mišo! Dvije obveznice, ne jednu — dobili smo blizance!

Redovi

— Šta se ovdje dijeli?
— Ništa se ne dijeli, nego se upisuje zajam!

Uta k m i c a

Za mjesec dana Narodni front i Narodna omladina Beograda sagradiće u Pančevačkom Ritu prugu u dužini od 30 kilometara.

— Rasti brže, ako hoćeš i tebe da povezem.

Svako ima svoj ukus

kaže se da je kobajagi rekao đavo i sjeo u koprive

Svako ima svoj ukus. Oblače se ljudi na razne načine, pokazuju naklonost za razna jela, što no kažu: neko voli popa, a neko po padiju, — pa i kuću sebi svako pravi po svom čefu.

Tako je neki Trajče Pavlović, trgovac iz Vranja, između greda i zidova u svojoj radnji zazidao oko tri hiljade kila žive. Hoće da mu kuća bude solidna, stabilna, da zidovi budu teški, kako ih vjetar ne bi oduvao. A zbog sujevjerja uzidao i poveću količinu kremena za upaljače. Da mu sve bude čvrsto i zdravo kao kremen-kamen.

A neki Obren Leontijević, iz Užičkog sreza, veseljak i šaljivac, pa htio da mu i štala bude

VATIKANOVA SARADNJA „U JEŽU“

Nije zabadava rečeno: Trista, bez popa ništa! Cuo se i glas vatikanskih popova. Iako su prošle godine anatemisali humoristični list „Don Bazilio“, sada su, kako javlja Rajter, izrazili namjeru da pruže podršku Jugoslaviji. „Jež“ je prijatno iznenaden probudjenim smislom Vatikana za humor i ovlašćen je da, u ime humoristične štampe, uputi vatikanskim mudracima zahvalnost za ovaj vic.

JEDNA KORISNA UŠTEDA

Smatrajući da je zaista nekorisno svakodnevno umivanje i pranje veša, jer se i čovjek i veš ponovo isprljaju, snabdjevački organi velikog poljoprivrednog kombinata „Belje“ od januara do juna dodijelili su svega po 50 (pedeset) grama sapuna na svakog radnika.

Radnici nisu znali da li da ovo parče sapuna stave ispod ikone, ili da ga nose po džepovima, kako bi osjećali njegov miris prilikom umivanja. Kažu, čistota je pola zdravlja, a ovdje ni 0,1%.

Riba - fiskulturnik

Čika Fića alas izvukao iz Dunava mrežu i u svoj čamac sručio bogat lov. Na vrhu gomile se praćakala jedna šarena ribica. Žgodna igračka za njegovog unuka Mikicu! Čika Fića je napunio vodom svoju kanticu za ribe i lijepu ribicu bacio unutra.

Unuk je bio oduševljen. Iz kujne je donio veliku teglu i instalirao ribici nov stan i bez stambene dozvole. Najprije je bila zbumjena i preplašena, ali se brzo prilagodila novoj sredini.

Jednog jutra primjeti mali Mikica da se s ribicom nešto neobično zviba. Čudno se kretala, grčila, izvijala, lepršala perajima, zamahivala repom. Njen mali pokrovitelj skupio je u konzilijum i mamu, i tatu i dedu i počeli su da nagadaju šta je ribici. A riba se uskoro smirila.

Idućeg jutra sve se ponovilo — kao da je riba vježbala neku jutarnju gimnastiku. I tako iz dana u dan. Zagonetka je ostala neriješena.

Jednog jutra, međutim, došao im je u posjetu ujka Luka, koji radi u preduzeću za voće i povrće „Kosmaj“. Mikica se i njemu požalio na muke koje podnosi njegova živa igračka i poveo ujku da i on vidi čudne grčeve. A ujka je ozbiljno posmatrao pokrete ribe, duboko razmišljao i zatražio da mu Mikica donese iz kujne nekoliko zrna graška. Onda ih je ubacio u teglu.

Odjednom su se ribi zasvijetile oči od radosti, izbacila je jedan uzvik oduševljenja (to se vidjelo po mjeherištu koji se dugo do površine vode) i spremno pristupila bačenim zrnima. Počela je da ih kotrlja svojom špicastom glavom. Vještima pokretom peraja pravila je karambole, snažnim zamaskima repa šorala zrna po dnu tegle.

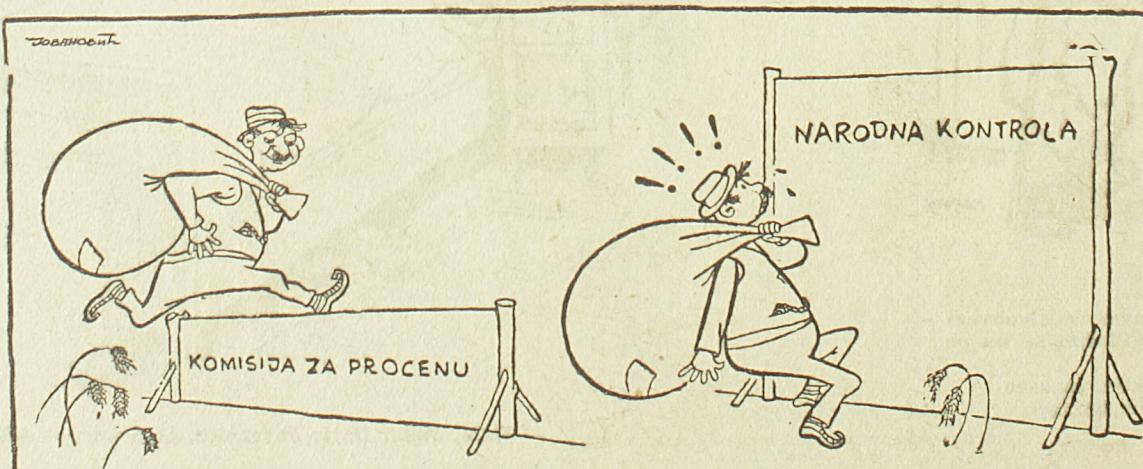
Tada je ujka sve objasnio. To je bila riba fiskulturnica. Ali kako se ona istrenirala? Prošlog mjeseca njegovo preduzeće proslilo je u Dunav oko 15.000 kilograma pokvarenog graška. I on je pao na dno. Zgodnji okrugli klikerčići, i ribe navalile. Za jedno nije bilo ni za njih. I onda su počele da se igraju. I malo-pomalno, naučile su igru klikeru, izvježbale se u golfu, a neke vještije naučile su da prave i karambole.

Mikičina mama je malo preko pogledala svog brata: „Aaa, zato sam ja tog dana na pijaci ostala bez graška!“ Ali njen sinčić je, ushićen ovim izuzmom „Kosmaja“, uzeo u odboru svog ujaka. Zahvaljujući se i ujki i čikama iz njegovog preduzeća, jer kako bi on došao da takve atrakcije!

PJESENICKE DUŠE

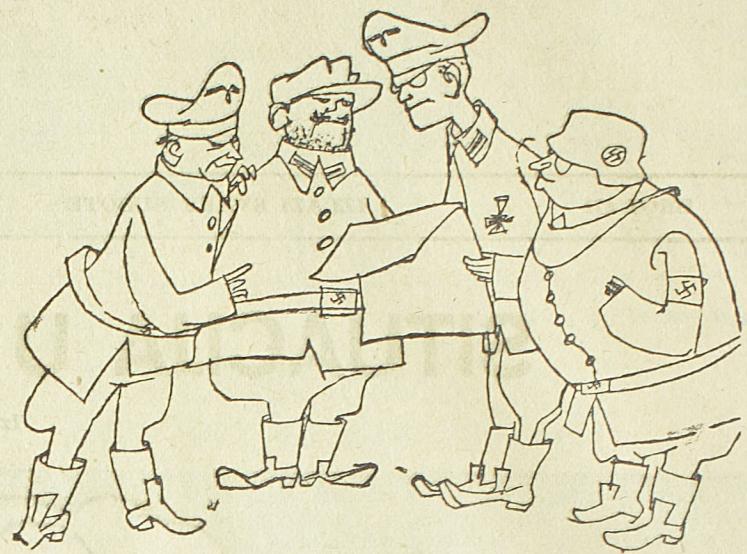
Ne mora čovjek biti pjesnik da bi izrazio svoju ljubav prema cvijeću. Eto, na primjer, u Skoplju postoje ljubitelji cvijeća koji svoja nježna osjećanja prema „bokorima cvjetnog jorgovan“ i drugom rastinju burno izražavaju — kidanjem i lomljanjem čitavih grana. Možda zbog toga Gradski park u Skoplju izgleda kao bojno polje poslije boja — ali i pjesničke duše treba razumjeti.

Nadkomisijska

Još zasluzniji

Odlikovani su italijanski vojnici koji su učestvovali u Musolinijevom ratu protiv Grčke i Albanije.

ZAPISI PERE KALKULANTA

Galantan čovjek

— Šta čete, nikome danas nije lako — saosjećam ja i izražavam se njegovim rječnikom. — Ali kad je u pitanju zajam, ljudi odvoje...

— Jes', jes' — mljaska teška kategorija. — Ja, eto, još ne sti... — Ama, kakav pritisak! On sto kila, a ja šezdeset pet. Pa onda, obraz mu je od kože za donove... — Prilikom prvog susreta pozdravljam tešku kategoriju:

— Kako ste, komšija? Šta rade?

— Eto — jedva pomici on donove — tavori se, tavori...

NA PIJACI

— E, tako vas volim!

— Šta, šta!

— Pet stotina hiljada! To je re-kord. Zbilja, pet stotina hiljada ulažete?

Komšija se pridrža za gelender.

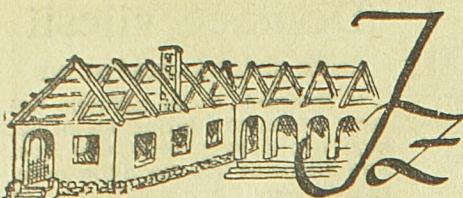
— Kaki pet stotina hiljada! Samom tjerate komendiju. Pet stotina dinara ču da odvojim. Kad bih imao više, dao bih. Ne znam od čega ču da živim kad ne radim!

— Tačno je da niko ne može da živi ako ne radi. Zaposliće se.

— Zar sada da počinjem činovničku karijeru?! — grmnu on, misleći odmah na karijeru.

Znači, jma namjeru da do kraja života gricka gotovinu. Ja priznadoh da sam se šalio i preporučih mu da prijavi svoju petstodinarku prije nego što bude zaključen upis — nije na odmet onih šest otsto, a ni oni zgoditi nisu za bacanje. Playvaz neka uzme pa neka iskalkuliše. On mrdnu donovima, gornjim, i laku mu kad me se ratošljao.

Naopako, trgh se kad on ode, da ja ovo ne izvrših neki pritisak na njegovih sto kila i prekrših načelo dobrotljnosti? Ali mi odmah padoše na um donovi i tako umirih svoju savjest.

Z VODE

Za naš zadružni dom kažu da je iznito kao kao iz vode.

Koliko proljetos držali smo zbor, na kome je sekretar naše partiske organizacije i Fronta druga Žuča predložio plan. A selu se plan i dopadao, i nije dopadao. Ljudi su se vazdan nešto snevivali, kao kad zidaju sebi kuću, baš kako i treba, kad se, moj druže, zida tako jedan — dom. Tek mnjenje je bilo: kad se zida, neka se zida pogolem!

Ni neka četiri mjeseca nije prošlo, a evo ga novi dom, već okrenuo crvene zi-

dove i prema gornjoj i prema donjoj mali. Njegovi veliki žučkasti rogovi već se zaklili košuljama i peškirima koje su graditeljima navezle djevojke. Za koji dan, do Kongresa, postavićemo i crijepl. Što da ga ne postavimo, kad eno ga, spremam, leži pokraj doma. I stolari neka, bogme, požure s vratima i prozorima, kad su im tu već sve brave, sve kuke, svaki ekser.

Vidiš, i to se skoro završi. A nije to išlo baš tako glatko. Doduše, mi smo odmah napravili i sopstvenu ciglani, i krenjanu, navadili pijeska koliko ti duša ište, u komšiskom selu otvorili majdan, iz gore dotjerali građu. Ali trebalo je tu i cementa, pa gvožđurije, pa stakla, pa milion zaglavaka. Ne znate vi kako je to kad se gradi jedan zadružni dom!

Ono jeste, svih pomažu, ali nađe ti se neka rda pa se ceri kad ti je najteže. Ti se jedeš šta ćeš, recimo, za brave, a onaj čovjek klisar Raja uhvatio čiča-Miljka, što je na zboru, kad se rješavalio o gradnji doma, tražio da podrum bude pod cijelom zgradom, jer će nam trebati, „nećemo po njemuigrati tutumiša“. Veli Raja —, nagonjorao ga neko, kud bi se sam Raja to sjetio —:

— Pa lako ćete vi i to, kao i ciglu, kao i kreč.

Čica-Miljko mu kaže da je drugo ciglu i drugo kreč. To se može sve naći kod nas, iz mjesnih izvora, kako se to zvanično govori. A Raja kao da je išao baš tu riječ da mu izvuče, razvalio vilice:

— Pa i to možete iz izvora! Volj' vam iz Jankovog bunara, volj' vam iz Lukine bare, volj' vam iz Velike Reke, da nam inače džabe ne teče kraj sela. Samo poneseš bataru, zabriši u vodu, pa vadi jal' bravu, jal' prozor.

I ode klisar Raja niz selo, sve premeće opanak preko opaska. Kad mine pokraj gazda-Ivkovih vrata, on značajno namigne, a Ivko mu se podivi:

— E, Rajo, baš si napast! Je i izvora?

Nadošla Velika Reka, izlila se iz korita, poplavila nam polja.

Klisar Raja i gazda-Ivko, onako poslije kafe i prve čašice rakije, krenuli na jutrenje, pa se najslade udubili u eglenisanje kakoje bilo kako je sad i kako, s božjom pomoći, može biti. Kad odasvud čuju: Škrlići. Pogledaju, kola. Za njima druga kola, pa treća, ne možeš ih izbrojati. A na svakima nekakve vrljike, pruće nekakvo, davo bi ga znao. Kraj kola po blatu, tabora cijelo selo.

Sekretar Žuča se nekako važno usturio. Pa hajde što se usturio on, nego se na jednim kolima pretovarenim vrljikama ukmetio i čica-Miljko.

Raja i Ivko Žuču ništa i ne pitaju. Kud bi njega, pomislile da to njih nešto naročito zanima, a njima je ustvari — bar tako uvjek kažu — svejedno, makar se cijelo selo prevrtalo. Uzeli na nišan čica-Miljka. Kuda će, pitaju ga, on sa tom tolikom „silom“.

— Idemo u lov — odgovara čica mirno.

Raja i Ivko zabenuli. Kakav sad lov prućem i vrljikama?

— Lovimo brave i prozore! — Dobačuje čica-Miljko spokojno.

A Raja sad nije načisto ko koga ismijava: on Miljka ili Miljko njega. Rekao bi da sad, Miljko nešto ismijava njega, Raju, pazi belaja!

Bilo jutrenje i svršilo se. S Rajom i Ivkom iz crkve pošao i pop Josa. Sve zadiže mantiju da mu se ne iskalja, a koja je to mantija koja se ne bi iskaljala u vodoplavnom selu Ravnom, pokraj nabujale Velike Reke!

Zastali njih trocija ispred porte, pop sa zadignutom mantijom, Raja prekrstivši po običaju opanak preko opaska, gazda-Ivku zvečkajući dinarima i stoparcima. Oči ih ne varaju, cijelo selo u rijeci. Zavrnuli ljudi nogavice, pa gaze li gaze. Pobijaju kolje, prepliću ga prućem.

Pokraj porte naišao bosonog dječak. A oni njemu:

— Ovamode!

Jasno i glasno dječak veli da je to akcija za zadružni dom. Pop ne razumije, ne shvata Raja, ne ulazi uglavu — gazda Ivku. Kakav dom, zna se kako se gradi dom, a ovi, vidi se, zagrađuju pola sela.

— U ovom krekalu može samo da se vata riba — potsmjehnu se Raja kad dječak otperja ka rijeci.

— Jedino — reče i pop Josa.

— Dokon pop... — zasmija se i gazda-Ivko.

— Sta sad pop? — začudi se pop-Josa.

— Ama, nije ti, pope, izvini, nego selo... Znaš ono... goveda krsti.

I udariše u smijeh, ne na račun popa, već na račun — sela.

Na kraju dokonača da su to opet neka čorava posla kakva mogu da padnu na um samo onom sekretaru Žuči, što povazdan vitla po selu sve tanji i šiljatiji, dok ne vidiš da jednog dana mjesto njega kroz selo ide samo njegov gunj. Smijaše se i Žučinom gunju, pa se učutaše.

Koračajući zadubljeni u se, kao da pravakom koraku naročito misle hoće li da stanu cijelim stopalom, sretoše grupu žena s korpama i loncima. Ponijele hranu. Među njima i baba-Anka. Svišla se pod obramicom, a zaklila crvenom muškatlom.

— Je li ono 'vataju ribu? — smije se Ivko.

I klisar razvuče usne. Pop-Josa se ugrize za jezik. Neće da se smije, da ne okrnji dostojarstvo.

— Ribu — određeno odgovara baba-Anka. — I pop-Miće s nama 'vata ribu, pogleda značajno pop-Josu, koji se uzalud grize za jezik, jer mu osmijeh ipak probija na jagodice.

— Vidi, stvarno ribu — uozbilji se Ivko.

Sva trojlica završiše glavom.

Sjutra opet selo zagazilo u rijeku. Nasred bare kola, a na njima zasio svirač Jole, rastegao staru, izandalu harmoniku koja teško da nije i na baba-Ankinoj svadbi svirala.

Zlatni domovi

Kopajući temelje za zadružni dom, frontovi Tekije našli su sud sa zlatnim arheološkim predmetima.

— Sta, tražite blago?
— Jeste, gradimo zadružni dom.

Za nekoliko dana pružila se ograda, ima je hiljadu koraka. I niko više oko nje ne čačka ništa, nego samo tamno na gradilištu prevlače se i dalje cigla i crijepl.

Raja pita čiča-Miljka šta će „s onom tamo glupošću“ najzad da bude, a ovaj samo zvižduće i namiguje, kao da mu je šesnaest godina.

— Sta se ti sekiraš? — veli mu.

Povukla se Velika Reka. Već skoro čitava ograda od kolja i pruća izlila iz vode, oko kolja se stvrnulo ilo. Nešto vode ostalo još samo po sredini. Povuče se, pa se vrati, a samo se čuje, pljus, pljus!

I opet krenu cijelo selo. Opet zaškri-paše kola. Na kolima se treskaju burad i kante. Ponijeli seljaci mreže. Čak nijedna batara nije ostala u selu.

Prolomi se vika iz rijeke. Istrča i Raja, s naročitom misijom: da vidi šta je i kako je. A seljaci jednostavno hvataju ribu, kupe je ko da su je onomad tu na kamare stavarili. Koji šaran ili som, krupan i gojan, projuri pokraj svih nogu i izazove ciku i lom.

Ode karavan kola s ribom u grad. Sjutran vraća se karavan. U kantama samo zvečka.

Klisar Raja sačekao ih na drumu, raširio zenice u Žuču, koji sigurno korača naprijed. Očigledno gunj niti mu je tijesan, niti preširok, jer Žuča svuda stigne, a ipak, kako mi to u selu rado velimo, nit se šije nit se para.

Sa kola, zaturen kao ono kad su pošla da zatvaraju rijeku, javi se čiča-Miljko:

— Pogledaj — pokazuje kante — šta smo lovili.

Raja vidi lijepo spakovane brave, šarke, čivije, staklo...

Pred očima mu sinu da su prodali ribu i to sve pokupovali, ali ništa ne reče, već ostade da blene.

— Jes', jes', iz naših izvora! Iz vode! — ostadoše da mu bruje u ušima riječi čiloga starca Miljka.

Iz vode! Za naš zadružni dom koji je izrastao kao iz vode!

Oklijevala

Stara parola „Nije još vrijeme“ izgleda da i dalje važi pod ponekom kapom.

Milorad Samardžić, iz sela Ribara, sav je u znaku očekivanja i još nije kontrahirao ni kilogram žita. Ne zna čovjek onako „sigurno“ koliki će mu biti viškoviti žita: da li pedeset, da li šesdeset metara. A možda on oklijeva i zbog toga što mu je u svježem sjećanju crnoberzijanski način poslovanja s viškovima.

Milan Vujičić, iz Zminjaka, ima još dublje razloge zbog kojih ništa nije kontrahirao. On se dao na višu matematiku i hoće u decimale da izračuna šta će mu donijeti sto metara viška žita, koliko će moći da uhvati na novac a koliko na bonove. Prilikom ranijih otkupa on je zadavao muke narodnim vlastima, a sada se on znoji i muči: razmišlja računa, preračunava, kalkuliše, secuje. Muška je to imati velike viškove žita, a slabe viškove svjesti.

— A sad, gospodo, pošto ste ispunili sve uslove — pristupimo svečanom činu potpisivanja.

FISKULTURA I SPORT

Originalan izvještaj sa futbalske utakmice

U jeku je sezona godišnjeg odmora, na svakoga dode red da digne jedra, pa došao red i na sportskog saradnika jednog lista. I odmah se postavio problem ko će da ga zamijeni na futbalskoj utakmici. Onaj iz spoljnopoličke rubrike ne može — pisače o graničnim incidentima na futbalskoj teritoriji, o imperijalizmu gostiju, o gledaocima huškačima. Privredni ne može takođe — taj bi se interesovao koliko je koji klub kontrahirao golova, naveo bu da je njihov prinos bio slab, da još nisu ustanovljene norme u pucanju, i trista čuda.

Najzad je nađeno rješenje: na teren ide „Beogradska hronika“ — on se svuda muva, kad je bio mali igrao je šorkape, na tribini će sjesti uz nekog prepečenog u futbalskom znanju, a u izvještaju će paziti da obuzda svoju maštu.

Koliko se „Beogradska hronika“ držao instrukcija i kraj kada je sjedio, ne zna se, ali je sa posljednje utakmice došao uredniku sljedeći izvještaj:

„Utakmica je počela velikim komešanjem i trčanjem čas tamno čas amo, tako da se nije moglo znati za koji su se gol igrači opredijelili. Uvijek su po dvojica-trojica letjela na istu loptu i često je faulirali. Poslije pričnjog čekanja jedan visoki mladić tršave kose, mislim da je naš, unio je loptu u gol, ali nije mogao dalje od mreže pa se vratio, a pošto je golman bio u korneru i prešao u grubi ofsjat, sudija je dosudio penal sa trideset metara, pa je jedan crnomanjasti igrač pucao direktno u aut.“

Na utakmici niko nije ni pobedio ni izgubio i prosto se ne zna kakav su cilj imali igrači kad nisu davali golove. Ipak su se istakli u našoj navalni protivnički bekovi, dok polutka gostiju nije imala određeni djelokrug i čak je jednom prekoračila granicu cijelokupnog igrališta. Iako je rezultat neriješen, disciplinovana publika nije tražila da joj se vrate pare.“

Izvještaj iako zanimljiv, ipak nije objavljen.

KONFEKCIJSKO - METEOROLOŠKI IZVJEŠTAJ

Pripreme za zimu

Zimi je dobro imati vunene rukavice. Do prošle zime imao sam jedne, ali su već dotrajale. Pokrivene su rupama kao švajcarski sir, a prsti iz njih izviruju — ne mogu se više ni krpiti. I krenem, zimus, po Zagrebu da potražim rukavice.

— Imate li, molim vas lijepo-vunene rukavice? — pitam smjerno.

— Nemamo! Naručene su, ali još nisu stigle. Nego, mogu vam ponuditi lijepe kupaće gaćice, baš su juče stigle.

Ja ne volim da skačem u hladnu vodu, pogotovo kad prethodno čovjek treba da se namuči dok u ledu probuši rupu. Čelićim se na drugi način. A inače, kupaće gaćice se ne mogu obući tek onako, umjesto rukavica. Okrenem se stoga i izidem. Ostao sam bez rukavica, a ruke sam zavlačio u džepove.

Neki dan pođem da kupim kupaće gaćice. Ljeto je tu, a baš mi se sad našlo nešto para. Vidim, ima i rukavica — stigle su dake.

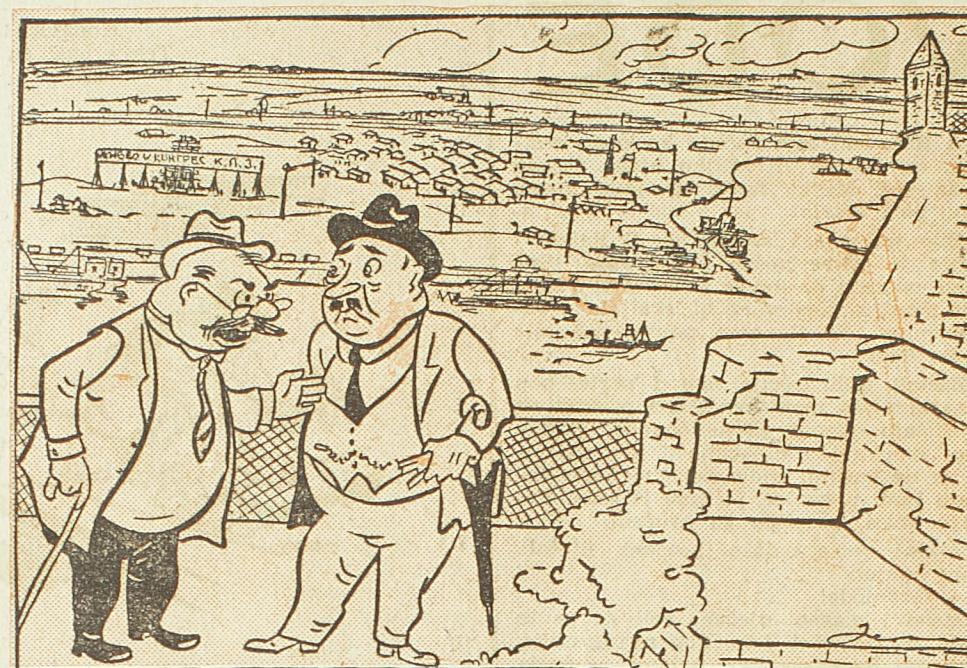
Znate, teško je to — objašnjava mi prodavac. — Roba treba da se transportuje od fabrike do nas, pa se onda čekaju cijene, i — tamo, ovamo — vrijeme prolazi.

Naravno, kupio sam i rukavice. Sigurno je sigurno, neka se nađu za drugu zimu.

P. T.

UGLAVNOM POGODIO

Graditelji Novog Beograda već prvog dana upisa Narodnog zajma upisali su oko šest miliona dinara.

— Što li upisaše toliki zajam, kad nemaju ni kuće.
— Zato da bi podigli kuće. Hoće da budu kućevlasnici.

NEBILATERALNA TAJNA

POZORIŠNO DEJSTVIJE U JEDNOM ČINU SA
18 SLIKA

PRVI I POSLJEDNI ČIN

Radni kabinet Ujka Sama. U prednjem dijelu kožna klub-garnitura. U zadnjem dijelu spomenik nezavisnosti, na čijem su postolju mali stubovi, spojeni širokim lancem od dublea.

PRVA SLIKA

UJKA SAM (sjedi, duboko zavaljen u fotelji). Od intenzivnog razmišljanja leluja mu bradica. S vremena na vrijeme prinosi ustima šolju neskafe. Za sebe:

Maršal je pronašao majdan: sila je ta Evropa! Na račun pomoći može tu mnogo da se klopa, ali se magnati žale da im je mali čar, — treba zapeti svojski i udesiti stvar!

Zvoni. Ulazi sekretar. Sjetih se — što Aristotel reče: Eureka — poteći sad će otud još više meda i mlijeka. Zovite telefonom svih šesnaest delegata, neka se postroje redom tu odmah ispred vrata.

Puštajte jednog po jednog, al' neka bude mir.

SEKRETAR:

Razumijem, Sir!

Izlazi. Ujka se još dublje zavaljuje u fotelju, bira iz zlatne tabakere jedan „Kamel“, pali ga i zamišljeno gleda u kolutove dima.

DRUGA SLIKA

Ulazi delegat jedne od 16 Maršalovih zemalja i duboko se klanja.

UJKA:

Stanite tu, kraj stola. Pušite... Onda — evo, zapal'te „Kamela“ pola.

Delegat pali polovče.

Da ostvarimo saradnju, i ustvo kontakt stalni — zaključujem sa vama ugovor bilateralni!

DELEGAT (pridržava se za sto da ne padne u nesvijest): Bilat... ah, kakva sreća!

Očekivali nismo da milost bude veća, nas će spojiti, znači, dvostranih veza niti...

UJKA:

Još bolje — zapadnog tipa ugovor to će biti.

DELEGAT:

Drugi postaće bijesni i ljubomoru kriće!

UJKA:

Ne brin'te. Ugovor ovaj u četr'ti oka biće, a vidjećete sami, za dokaz naše sloge, u tajnosti će ostati tu klauzule mnoge!

Prelistava jedan dosije.

Tako, na primjer, izvoz. Tu se ništa ne mijenja: Izvoziće nama sa puno povjerenja sve što nama treba — monopolima ne smije ništa da nedostaje...

DELEGAT:

A nama padaće, za to, k'o s neba...

UJKA (diže obrve na čelo):

To u tajnosti ostaje!..

Pa onda, stručnjake naše redovno ćemo slati.

Kod vas je zrelo voće, treba ga stručno brati — to nije prazna slama. Kartele naše, vidite, čeka budućnost sjajna...

DELEGAT:

A za to, vi ćete nama...

UJKA:

To neka bude tajna! ... Carine i devize uprostiće mnogo kako bi vaš kapital brže nam doći mog'o. Vaša će banka moći dolare da nam prati — pošto trust naš je svaki na golem profit svik'o...

DELEGAT:

A vi ćete nam dati...

UJKA:

To ne smije da zna niko! ...

A industriju vašu zatvorite svu — što da petljate sa njom, kad naša već je tu; trošite produkte moje — k'o suvo vrijede zlato! ..

DELEGATI:

A kao uzvrat na to ...

UJKA:

Rekoh vam — tajna to je!

DELEGAT (prevrće očima):

O, hvala, vjerujem ja vam, iako ne razbiram, da sve će dobro biti. Ugovor parafiram!

Ujka ga poslužuje svojim zlatnim naličjem. On potpisuje, klanja se nekoliko puta, udarajući vrhom od nosa u patos i izlazi.

3—17 SLIKA

Radnja, riječi i Ujka isti kao u drugoj slici, samo je delegat uvijek različit, tako da u 17 slići nastupa šesnaest delegata.

OSAMNAESTA SLIKA

Ujka i svih šesnaest delegata

Ujka (za sebe):

I tako, najzad, evo, upregoh sve u kola.

(delegatima):

Izvolite, zapalite resto „Kamela“ pola!

Muzika iza scene improvizuje „Koulerič Pejnič“, što u prevodu otprilike znači „Pletemo se samiću“.

UJKA:

Veselo sve da bude, vi ćete valjda znati poznatu igru ovu đuture zaigrati.

Delegati zavlače ruke u lanac koji stoji oko spomenika nezavisnosti i đuskaju. Ujka jednom rukom daje takt i tihu zvižduće.

ZAVJESA PADA

Domaće vijesti

NOVE BILJNE ŠTETOCINE

U Beogradu su se pojavile do sada nepoznate biljne štetočine, koje napadaju prvenstveno lipu. Ove štetočine idu na dvije noge, snabdevene su stoličicama sa kojih kidišu na drvorede lipa popularna, a u korpe raznih dimenzija trpuju granje, lišće, pa i posmeki lipov cvjet. Jedna od ovih štetočina izjavila je da „skuplja ljekovito bilje“. U toku su ispitivanja na pronalašku jednog preparata za prskanje, koji bi ovim štetočinama koliko-toliko doakao.

VUK DLAKU MIJENJA

U Bašaidu je prije neki dan sa svim neočekivano otkrivena sličnost između onog vuka iz narodne poslovice i Sredoja Volarova, bivšeg trgovca iz Bašaida. Sredoje, baš kao i vuk, vješto je promjenio dlaku, to jest sektor, i prešao iz privatnog u zadržavajući. Ali i u novom sektoru Sredoje je zadržao svoje stare „trgovačke“ osobine i donio Zadruži na prodaju veću količinu uležanih jaja i mućkova — pokazavši tako da i on kao vuk mijenja dlaku, ali čud nikako.

PIJAČNI IZVJEŠTAJ

Brašno u velikim količinama osvijetlile su svjeće svojom jasnom svjetlošću u voskarskoj radnji Alekse Petrovića u Aleksincu.

Paprika, sakrivena u podrumu, „zapržila je čorbu“ niškom trgovcu Đordju Stankoviću.

Krompir (500 kilograma) izbjegao je da bude pojeden u preduzeću „Dobra sreća“, Srez knjazevački, na taj način što se izinata (čijeg?) — sav ukvario.

Pasulj, namijenjen za ishranu radnika, prodao je po vezanim cijenama za živu sodu poslovoda građevinskog preduzeća „Kraina“ u Zaječaru Jezdimir Milošavljević, ali se tako opeka da će mu trebiti 13 mjeseca do konačnog ozdravljenja.

Pismo „Ježu“

Družje Ježu,

Kad sam onomad povrijeden na poslu na gradilištu šumske proizvodnje u Han-Pijesku, uputio sam se odmah da potražim našu ambulantu. Rasputujući se, stigao sam najzad pred jednu dasčaru, pored druma, za koju mi rekao da je ambulanta. Unutra sam na neokrećenim zidovima otkrio zapise nekih mojih prethodnika: „Pljuvaonica nema, zato slobodno pljuj po podu!“ i „Razboljevaj se samo utornikom i petkom, jer tada ljekar ordinira.“

Kako je bila subota, krenuo sam dalje da se liječim kako znam i umijem, ali vjerujem, družje Ježu, da će ti pomoći da se i ovoj „ambulanti“ nađe lijek.

M. R.

Mali oglasi

5 RAZNIH KOTUROVA (za pantljiku od pisaće mašine) izvještavaju Sreski sud u Despotovcu da su najzad kao „prima roba“ stigli u beogradski „Otpad“, pošto je preduzeće za paketić platilo na ime ležarine 122 dinara.

BARAKA, godinama već zanimaljena, ruinirana i zaboravljena, inače vlasništvo ostrača noževa koji je poginuo za vrijeme bombardovanja Beograda, traži nekoga od živih ljudi da je uzme „pod svoje“. Vidjeti na pijaci „Karađorđev park“.

MOLIMO otkupna preduzeća u Kruševcu, Valjevu, Požarevcu i Somboru da nam ubuduće ne isporučuju po 5 do 10 komada stoke za klanje u vagonu od 15 tona nosivosti, s obzirom da za ovaj komoditet u vožnji plaćamo željeznički punu nosivost bez obzira na utovar. — Fabrika salame „Juhor“ u Svetozarevu.